

voriseret end andre, men jeg kan heller ikke tænke mig, at det skulde virke i modsat Retning. Imidlertid har Staten holdt paa det gamle Princip med Hensyn til Udbetaling af Penge til saadanne Anlæg, og det har ikke været muligt paa nogen som helst Maade at faa Ministeriet til at gaa ind paa at betale Pengene til Anlægene forud. For blot at nævne et Eksempel: Naar man havde udbetalt 100,000 Kr. og kunde give en bekræftet Udskrift af Kassebogen for, at de 100,000 Kr. vare betalte, saa kunde man faa 50,000 Kr. af Staten. Jeg synes, det er en daarlig Maade for Staten at administrere paa. Stjæle Pengene maa Bevillingshaverne selvfølgelig ikke, saa blive de straffede, og skulle de rejse dem ved Veksler eller paa anden Maade, er det givet, at de koste ikke saa ganske lidt. I Loven om Anlæg af Baner af 27. Maj 1908 § 9 staar der: „Under Anlægskapitalen kan endvidere henregnes et efter Ministerens Skøn passende Beløb til Bestridelse af Omkostningerne ved Anlægskapitalens Forrentning under Arbejdets Udførelse.“ Nu vil jeg gerne spørge, om den danske Stat eller Ministeriet — jeg henvender mig selvfølgelig til det Ministerium, som i Øjeblikket sidder — mene, at det er en fornuftig Fremgangsmaade at tvinge Bevillingshaveren til at rejse Kapital paa Veksler maaske til en Rente af 6—7 Procent. Saa meget skal Staten dog ikke endnu, selv om det er galt for os med Hensyn til Laan, betale i Forrentning. Jeg tror, at man fra Statens Side burde tage Lære af de gamle kommunale Folk, som sige, at naar vi blot have betryggende Sikkerhed for, at Pengene blive anvendte, som de skulle, er det rimeligt — ligesom det jo ogsaa paa Grund af den anførte Bestemmelse er en Besparelse for Staten —, at vi betale Pengene ud, saa at Bevillingshaveren ikke skal være nødt til at rejse dem paa Veksler. Skønt jeg har gjort alle mulige Forsøg, kan jeg gerne sige, at det ikke er lykkedes mig at overbevise Ministeriet for offentlige Arbejder om, at en saadan Fremgangsmaade som den, jeg har gjort mig til Tolk for, er fornuftig og hensigtsmæssig. Jeg haaber nu, at den højtærede Minister for offentlige Arbejder, som ogsaa repræsenterer Handelen, er saa meget Forretningsmand, at han efter det, som jeg her har fremdraget, vel kan forstaa, at en saadan Fremgangsmaade ikke er besparende for den danske Stat. Jeg vil meget indtrængende anbefale den højtærede Minister at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse, og

navnlig vil jeg bede Ministeren, om han ikke kunde faa Tid til at sætte sig ind i den Korrespondance, der er ført — jeg tør ikke optage det høje Tings Tid med at give Meddelelser om de Skrivelser, som foreligge —, og derefter konferere med Finansministeren om Sagen. Den højtærede Finansminister er ikke helt fremmed for den Sag. Jeg skal i øvrigt tilføje, at i Ministeriet for offentlige Arbejder har man, uden at jeg saadan kan paapege hverken Dato eller Personer, som Regel sagt: Det gaar Finansministeriet aldrig ind paa! Til Slut har jeg paa Bevillingshavernes Vegne forsøgt at sende en Skrivelse til Ministeriet for offentlige Arbejder, hvori jeg har tilladt mig den Ytring, at man har Haab om, at Finansministeriet vil stille sig velvilligt til Sagen. Jeg ved ikke, om denne Sag har været forelagt den højtærede Finansminister, men det jeg ved er, at vi have faaet et fuldstændigt afslaaende Svar i Overensstemmelse med, hvad vi have faaet tidligere. Jeg synes, at det er en daarlig Maade at lave en Forretning paa. Jeg tror heller ikke, at den højtærede Minister for offentlige Arbejder kan faa det til at rime med god Økonomi, at man skal laane Penge til 6—7 Procent, som paabyrdes Anlæg, og hvoraf Staten kommer til at betale hele sin Part, da Kommunerne have indbetalt deres Penge.

Hvad de private Baner angaar, hvile jo Reglerne om deres Anlæg, Ekspropriation og Besigtigelse og lignende paa Forordningen af 5. Marts 1845. Jeg havde egentlig ventet, at da vi fik Loven om Kommissariatsforholdene, som vi kalde den, vedtaget, vilde Ministeriet være fremkommet med et Forslag til en ny Ekspropriationslov. Det er imidlertid ikke sket. Jeg skal være den sidste til at beklage mig over, at man i 1845 har kunnet skrive en Lov, som vi endnu i 1910 kunne klare os med. Men der er Spørgsmaal, som jeg tror ere noget tvivlsomme. Der er et Spørgsmaal i Lovens § 18, hvis Forstaaelse man er lidt i Tvivl om. Der staar nemlig i denne Paragraf: „Ethvert af de Medlemmer af den i forestaaende § 5 ommeldte Kommission, der udnævnes dels af Vort Rentekammer, dels af Amtets kommunale Bestyrelser, skal lige saavel som enhver af Taksatorerne ifølge § 10 og § 11, samt Landinspektøren og Opmanden, naar en saadan tilkaldes, nyde fri Befordring eller Befordringsgodtgørelse, og derhos i Diætpenge 3 Rbd. for hver Dag, de have at anvende paa en Forretning af det omhandlede Slags, for